

Arrest

nr. 220 707 van 3 mei 2019
in de zaak RvV X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. VRIJENS
Kortrijksesteenweg 641
9000 GENT

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging, thans de minister van Sociale Zaken en Volksgezondheid, en van Asiel en Migratie.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 31 oktober 2018 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 18 oktober 2018 tot het opleggen van een inreisverbod.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 maart 2019, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 april 2019.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. DE MUYLDER.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat C. DECORDIER, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 18 oktober 2018 wordt de verzoekende partij een inreisverbod gegeven. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

"INREISVERBOD

Aan de heer, die verklaart te heten:

Naam : A. (..)

voornaam : C. (..)

geboortedatum : 19.12.1973

geboorteplaats : Buea

nationaliteit: Kameroen

wordt een inreisverbod voor 3 jaar opgelegd,

voor het grondgebied van België, evenals het grondgebied van de staten die het Schengenacquis ten volle toepassen, tenzij hij beschikt over de documenten die vereist zijn om er zich naar toe te begeven.

De beslissing tot verwijdering van 18/10/2018 gaat gepaard met dit inreisverbod

REDEN VAN DE BESLISSING:

Voorafgaandelijk deze beslissing werd betrokkene gehoord door de Scheepvaartpolitie van Antwerpen op 18/10/2018 en werd rekening gehouden met zijn verklaringen.

Het inreisverbod wordt afgegeven in toepassing van het hierna vermelde artikel van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en op grond van volgende feiten:

Artikel 74/11, §1, tweede lid, de beslissing tot verwijdering gaat gepaard met een inreisverbod omdat:

X 1 ° voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en;

X 2 ° een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd.

Er bestaat een risico op onderduiken:

4° Betrokkene heeft duidelijk gemaakt dat hij zich niet aan de verwijderingsmaatregel wil houden.

Betrokkene heeft geen gevolg gegeven aan het bevel om het grondgebied te verlaten van 16/03/2006 {26bis} en 15/05/2008 dat hem betekend werd op 16/03/2006 en 15/05/2008. De betrokkene heeft niet het bewijs geleverd dat hij deze beslissingen heeft uitgevoerd.

Ten laste van betrokkene werden er in het verleden door de politie verschillende processen-verbaal opgemaakt:

PV: AN.10.F1.10132915 - informatica/bedrog - gerechtelijke dienst (arrondissement Antwerpen)

PV: AN.10.F1.10132915 - criminele organisatie - gerechtelijke dienst (arrondissement Antwerpen)

PV: ME.20.L5.00582714 - oplichting zonder internet - PZ Lier

PV: ME.20.L5.00582714 - oplichting met internet - PZ Lier

PV: ME.20.L5.00582714 - informatica / bedrog - PZ Lier

PV: AN.10.F1.01520214 - criminele organisatie - gerechtelijke dienst (arrondissement Antwerpen)

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Redenen waarom hem een inreisverbod wordt opgelegd.

Om de volgende reden(en) gaat het bevel gepaard met een inreisverbod van drie jaar:

Betrokkene werd gehoord op 18.10.2018 door SPN Antwerpen van en verklaart dat hij sinds 2006 in België woont. De betrokkene had problemen in zijn thuisland. De betrokkene is niet veilig in zijn thuisland. De betrokkene heeft geen ziekte, familie, vrouw of kinderen in België.

Betrokkene verklaart niet een gezinsleven of minderjarige kinderen in België te hebben, noch medische problemen te hebben. Bijgevolg heeft de gemachtigde van de Staatssecretaris in zijn verwijderingsbeslissing rekening gehouden met de bepalingen van artikel 74/13.

Gezien het karakter van deze feiten, kan worden afgeleid dat betrokkene door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel."

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een eerste middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

"Eerste middel : schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de formele motivering van bestuurshandelingen, de artikelen 62, 74/11, 74/13 van de Wet van 15 december 1980 betreffende de toegang, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Schending van de algemene rechtsbeginselen, in casu schending van de motiveringsplicht en het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel.

2.1.1. Met betrekking tot het opleggen van het inreisverbod

1.

Overeenkomstig artikel 5 van de Terugkeerrichtlijn 2008/115/EG zijn de staten verplicht om bij een uitwijzingsbeslissing o.a. rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleden en de gezondheidstoestand van de betrokkene, zoals tevens omgezet naar Belgisch recht via artikel 74/13 Vw. :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat in casu verweerder het inreisverbod gemotiveerd heeft op basis van het feit dat voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan en een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. Tevens zou een risico op onderduiken bestaan omdat verzoeker geen gevolg zou gegeven hebben aan eerder betekende bevelen om het grondgebied te verlaten.

Bovendien zouden ten laste van verzoeker in het verleden door de politie verschillende processen-verbaal zijn opgemaakt.

Dat hieruit dan ook niet blijkt of verweerder rekening heeft gehouden met het privé- en familieleven van verzoeker conform artikel 74/13 Vw. bij het afleveren van dit inreisverbod, nu in de bestreden beslissing enkel vermeld wordt dat verzoeker voorafgaandelijk werd gehoord door de Scheepvaartpolitie van Antwerpen en er rekening werd gehouden met zijn verklaringen, zonder enige verduidelijking hieromtrent te geven.

Evenwel hoeft het geen betoog dat verzoeker na een dermate lang verblijf van 12 jaar in België alhier zijn leven opnieuw heeft opgebouwd, al zijn socio-economische belangen in België heeft en dan ook een privéleven heeft opgebouwd.

Nergens wordt in de bestreden beslissing hiermee echter rekening gehouden, zodat er sprake is van een schending van artikel 74/13 Vw.

Bovendien wordt in het inreisverbod al evenmin rekening gehouden met het feit dat verzoeker het slachtoffer was van economische uitbuiting, zoals blijkt uit het PV van 18.10.2018 en hij op basis hiervan een procedure kan opstarten als slachtoffer van mensenhandel.

Dat de bestreden beslissing dan ook onvoldoende gemotiveerd is en een schending uitmaakt van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en het algemeen rechtsbeginsel van de motiveringsplicht.

2.

Dat het inreisverbod verder als motivering enkel vermeld dat verzoeker geen gevolg heeft gegeven aan eerdere bevelen, er voor vrijwillig vertrek geen termijn werd toegestaan en er ten laste van verzoeker verschillende processen-verbaal werden opgemaakt.

Dat overeenkomstig artikel 2 van de Wet van 29 juli 1991 bestuurshandelingen uitdrukkelijk moeten worden gemotiveerd. Dat dit impliceert dat de beslissing die ter kennis wordt gebracht niet enkel het dictum moet omvatten, maar tevens de redenen moet weergeven op grond waarvan de beslissing werd genomen. Dat artikel 3 van deze wet voorschrijft dat de motivering in de akte de juridische en feitelijke overwegingen moet vermelden die aan de beslissing ten grondslag liggen. Dat daarbij de motivering afdoende zijn, of met andere woorden dat pertinent moet zijn en duidelijk te maken hebben met de beslissing¹.

Dat verweerder verwijst naar een aantal processen-verbaal welke ten laste van verzoeker zouden zijn opgemaakt, doch deze stukken zich niet in het dossier bevinden.

Bovendien wordt de datum van deze PV's niet vermeld, noch de inhoud ervan, noch de hoedanigheid waarin verzoeker in deze PV's werd opgenomen. Was verzoeker klager? Dader? Burgerlijke partij? Getuige?

Dit alles kan echter geenszins wordt teruggevonden in de bestreden beslissing.

Bovendien werd verzoeker nooit veroordeeld door een rechtbank, zodat het perfect mogelijk is dat verzoekers naam terloops in deze PV's vermeld wordt, doch hijzelf niets te maken heeft met de strafbare feiten.

Dat verweerder dan ook geen enkel grondig onderzoek heeft gevoerd naar de feiten waarop hij zijn beslissing steunt, noch naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker.

Dat de loutere verwijzing naar een aantal processen-verbaal (zonder datum, inhoud, hoedanigheid van verzoeker), zonder verder of bijkomend onderzoek, geenszins al een voldoende motivering kan beschouwd worden, teneinde het gedrag van verzoeker als reden aan te halen voor het opleggen van een inreisverbod.

Overigens blijkt nergens uit de bestreden beslissing of het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr. 163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip "gevaar voor de openbare orde" geval per geval dient te worden beoordeeld "teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen" en "dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde".² Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)³ heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar

voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Dat – door op geen enkele wijze aan te tonen dat verzoeker zich schuldig heeft gemaakt aan crimineel gedrag en verzoeker bovendien nooit veroordeeld is voor enige welkdanige strafrechtelijke gedraging – de bestreden beslissing dan ook een schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting inhoudt.

Dat er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout, zodat het inreisverbod dient vernietigd te worden.

2.1.2. Met betrekking tot de duur van het inreisverbod

1.

Dat overeenkomstig artikel 74/11 §1, eerste en tweede lid Vw. een inreisverbod kan opgelegd worden indien een vroegere verwijderingsbeslissing niet werd uitgevoerd en dit voor een periode van maximum 3 jaar.

Dat het inreisverbod dus een termijn kan inhouden van 1 dag tot 3 jaar, waarbij rekening dient gehouden te worden met de specifieke omstandigheden eigen aan elk dossier.

Verweerder beschikt dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt automatisch toepassing gemaakt van de maximumtermijn van 3 jaar.

Dat in casu een inreisverbod voor 3 jaar aan verzoeker wordt opgelegd met als motivatie dat verzoeker geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden, nu hij niet getwijfeld heeft op illegale wijze in België te verblijven en in het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde een inreisverbod van 3 jaar proportioneel zou zijn.

Dat het inreisverbod dan ook niet op een afdoende manier motiveert waarom aan verzoeker een inreisverbod voor 3 jaar dient te worden opgelegd en hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

Immers, conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 2° Vw. kan een inreisverbod van maximum drie jaar worden opgelegd 'indien een vroegere beslissing tot verwijdering niet uitgevoerd werd' en wordt, overeenkomstig het eerste lid, de duur van het inreisverbod vastgesteld door rekening te houden met de specifieke omstandigheden van elk geval.

Het verplicht opleggen van een inreisverbod impliceert niet dat daarbij ook de maximumtermijn van 3 jaar moet worden opgelegd.

Het letterlijk vermelden dat een inreisverbod wordt opgelegd omdat voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan en/of een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd, vormt geen motivering wat de duur van het inreisverbod betreft, noch een verwijzing naar specifieke omstandigheden van het geval (RvV, 3 mei 2016, nr. 167.113).

Dat ook de overige door verweerder aangehaalde redenen, niet kunnen worden weerhouden en geenszins de noodzaak aantonen om een inreisverbod van 3 jaar op te leggen. Nergens werd immers aangetoond dat hetzelfde resultaat niet zou kunnen bereikt worden met een inreisverbod van kortere duur.

2.

Dat de motivatie betreffende de duur van het inreisverbod eveneens opmerkt dat verzoeker door zijn gedrag geacht wordt de openbare orde te kunnen schaden.

Vooreerst betwist verzoeker ten zeerste dat hij ooit de openbare orde zou geschaad hebben.

Verweerder verwijst hiervoor naar een aantal processen-verbaal welke ten aanzien van verzoeker zouden zijn opgemaakt, doch welke geen datum, noch inhoud vermelden en al evenmin vermelden in welke hoedanigheid verzoeker in deze processen-verbalen werd opgenomen (als klager, getuige, verdachte?).

Bovendien werd verzoeker nooit veroordeeld en heeft hij een blanco strafregister, zodat met deze nietszeggende processen-verbaal geen rekening kan gehouden worden teneinde te besluiten dat verzoeker de openbare orde zou schade.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending van de motiveringsplicht behelst.

Door het loutere feit dat verzoeker illegaal op het grondgebied verblijft, kan geenszins zomaar gesteld worden dat verzoeker een gevaar zou uitmaken voor de openbare orde.

Immers, verweerder heeft geen enkel onderzoek gevoerd naar het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker en het feit of hij actueel, op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing nog een gevaar vormt voor de openbare orde en veiligheid.

Dat de loutere verwijzing naar processen-verbaal – overigens zonder vermelding van datum, noch inhoud, noch hoedanigheid van verzoeker – en het illegaal verblijf van verzoeker, zonder enig persoonlijk onderzoek, kan op zich geenszins aanvaard worden als een bewijs dat verzoeker de openbare orde zou geschonden hebben of in de toekomst nog zou schenden.

Overigens is verzoeker zelf het slachtoffer van economische uitbuiting.

Dat geenszins uit de bestreden beslissing op een afdoende manier blijkt dat het huidige persoonlijke gedrag van verzoeker een actuele, werkelijke en voldoende ernstige bedreiging voor een fundamenteel belang van de samenleving vormt.

Verzoeker wil verwijzen naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 26 februari 2016 nr. 163.046 waarin, verwijzende naar de rechtspraak van het Hof van Justitie, wordt gesteld dat het begrip “gevaar voor de openbare orde” geval per geval dient te worden beoordeeld “teneinde na te gaan of de persoonlijke gedragingen van de betrokken derdelander een daadwerkelijk en actueel gevaar voor de openbare orde vormen” en “dat het kennelijk onredelijk om op basis van de gegevens van het administratief dossier te besluiten dat de betrokken vreemdeling een gevaar is voor de openbare orde”.⁴ Ook in zijn arrest dd. 10 november 2016 (nr. 169.732)⁵ heeft de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen opnieuw, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, geoordeeld dat, opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden, het niet volstaat dat er er sprake was van een wetsovertreding en de hiermee gepaard gaande veroordeling van de maatschappelijk orde.

Opdat een gevaar voor openbare kan worden weerhouden moet er ook sprake zijn van een « werkelijke, actuele en voldoende ernstige bedreiging die een fundamenteel belang van de samenleving aantast » en mag niet op automatische wijze worden besloten op basis van de vaststelling dat er sprake was van een wetsovertreding, aldus de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen in voormeld arrest.

In casu blijkt niet of er een voldoende individueel onderzoek of enige concrete betrachting om het evenredigheidsbeginsel te eerbiedigen heeft plaatsgevonden.

Een dergelijke motivering is evenwel geenszins pertinent nu zij geenszins rechtvaardigt waarom een inreisverbod met een termijn van 3 jaar noodzakelijk is en eenzelfde resultaat niet kan bereikt worden door een andere, minder lange termijn.

Verweerder beschikt immers dienaangaande over een discretionaire bevoegdheid terzake, doch in de bestreden beslissing wordt gewoonweg, volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt van een termijn van 3 jaar.

In casu is deze motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod niet op een afdoende en volstrekt willekeurige manier gebeurd.

Door een dergelijk gebrek aan duidelijke motivatie is de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht dan ook geschonden, zodat de bestreden beslissing en inzonderheid het inreisverbod dient vernietigd te worden.

Verzoeker verwijst dienaangaande naar het arrest van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen dd. 9.12.2014 nr. 134 781 waarin uitdrukkelijk wordt gesteld dat een motivering inzake de duur van de het opgelegde inreisverbod is, aangezien verweerder een keuzemogelijkheid heeft, in regel wel vereist is.

Een eenvoudige verwijzing naar de schending van de openbare orde, zonder enige concrete beoordeling of afweging, kan geenszins als een afdoende motivering beschouwd worden.

Dat de bestreden beslissing dan ook de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting schendt en er tevens sprake is van een manifeste beoordelingsfout.

3.

Dat bij het uitoefenen van een discretionaire bevoegdheid het bestuur het redelijkheidsbeginsel in acht moet nemen en er geen kennelijke wanverhouding mag zijn tussen het bestuursoptreden en de feiten waarop de beslissing is gebaseerd⁶.

Dat deze kennelijk wanverhouding tot uiting komt in het feit dat verzoeker reeds 12 jaar in België verblijft en hij het slachtoffer is van economische uitbuiting.

De dader van deze economische uitbuiting, die jaren geteerd heeft op de noeste arbeid van verzoeker, zal uiteraard worden vervolgd, waarbij verzoeker zich tijdens dit proces burgerlijke partij wenst te stellen. Bovendien zal verzoeker een procedure opstarten als slachtoffer mensenhandel, nu hij economisch werd uitgebuit en werkte onder de identiteit van een Belg, welke hij 1/3 van zijn loon diende af te staan.

Dat de bestreden beslissing hiermee evenwel geen enkele rekening heeft gehouden, niettegenstaande in het proces-verbaal van 18 oktober 2018 duidelijk vermeld staat dat de inbreuk economische uitbuiting weerhouden wordt ten overstaan van de dader, de Heer Samuel E. (...).

Nergens in de gehele beslissing wordt echter met een woord gerept over de feiten waarvan verzoeker slachtoffer was.

Dat een zorgvuldige besluitvorming impliceert dat het bestuur op basis van een afdoend en volledig onderzoek van het concrete geval tot zijn besluit komt.

Dat dit in casu niet gebeurd is, nu de bewezen elementen (zie proces-verbaal dd. 18.10.2018) in het dossier van verzoeker eenvoudigweg worden genegeerd, zodat er sprake is van een schending van het redelijkheids- en zorgvuldigheidsbeginsel.”

2.2. De Raad stelt allereerst vast dat de motieven van de in hoofde van verzoekende partij genomen beslissing tot het opleggen van een inreisverbod op eenvoudige wijze in die beslissing kunnen worden gelezen zodat verzoekende partij er kennis van heeft kunnen nemen en heeft kunnen nagaan of het zin heeft deze beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover zij in rechte beschikt.

Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht zoals deze voortvloeit uit de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en uit artikel 62 van de vreemdelingenwet voldaan (RvS 5 februari 2007, nr. 167.477; RvS 31 oktober 2006, nr. 164.298).

Zo wordt immers in de bestreden beslissing aangegeven waarom de verzoekende partij een inreisverbod ontvangt, met name omdat er voor het vrijwillig vertrek geen enkele termijn is toegestaan alsook omdat een vroegere beslissing tot verwijdering niet werd uitgevoerd. De verwerende partij wijst terzake op de toepassing van artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet.

Verder wordt ook gemotiveerd aangaande de duur van het inreisverbod. Zo wijst de verwerende partij erop dat verzoekende partij geen gezinsleven noch minderjarige kinderen in België heeft en evenmin een medische problematiek heeft. Zij wijst er verder op dat zij door haar gedrag de openbare orde kan schaden, waarbij bedoeld wordt op de in de processen-verbaal opgenomen feiten. De verwerende partij besluit dan ook: *“Betrokkene heeft niet getwijfeld om op illegale wijze in België te verblijven en om de openbare orde te schaden. Gelet op al deze elementen, het belang van de immigratiecontrole en het handhaven van de openbare orde, is een inreisverbod van 3 jaar proportioneel.”*

Er wordt bijgevolg enerzijds de wettelijke gronden geduid op basis waarvan het inreisverbod wordt opgelegd en anderzijds gemotiveerd waarom wordt besloten dat een inreisverbod voor drie jaar als proportioneel kan worden beschouwd.

De Raad stelt vast dat verwerende partij aldus, aan de hand van de concrete omstandigheden van het geval, wel degelijk heeft gemotiveerd op welke gronden zij een inreisverbod voor een duur van drie jaar proportioneel acht in de gegeven omstandigheden. Verzoekende partij kan geenszins gevolgd worden in haar betoog als zou de verwerende partij volledig willekeurig en zonder enige duidelijke motivering toepassing gemaakt hebben van een termijn van drie jaar. Verzoekende partij maakt voorts ook geenszins aannemelijk waarom de gegeven motivering niet zou volstaan. De Raad wijst er daarbij ook op dat de verwerende partij niet moet motiveren waarom zij niet opteert voor een inreisverbod van minder lange duur. Zoals duidelijk blijkt heeft de verwerende partij uitdrukkelijk gemotiveerd waarom zij, aan de hand van de specifieke elementen die de zaak van de verzoekende partij kenmerken, een inreisverbod voor de duur van drie jaar proportioneel acht. Verzoekende partij overtuigt aldus niet als zou de voorziene motivering op zich niet als afdoende zijn te beschouwen, in de zin van de formele motiveringsplicht.

2.3. In zoverre verzoekende partij aangeeft niet akkoord te kunnen gaan met het bestreden inreisverbod, wordt het middel onderzocht vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht niet bevoegd zijn beoordeling van de aanvraag in de plaats te stellen van die van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd om na te gaan of deze overheid bij de beoordeling van de aanvraag is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet onredelijk tot haar besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

2.4. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt aan de gemachtigde van de staatssecretaris de verplichting op zijn beslissingen op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Het respect voor het zorgvuldigheidsbeginsel houdt derhalve in dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij het nemen van een beslissing moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken.

2.5. De keuze die een bestuur in de uitoefening van een discretionaire bevoegdheid maakt, schendt slechts het redelijkheidsbeginsel of het evenredigheidsbeginsel wanneer men op zicht van de opgegeven motieven zich tevergeefs afvraagt hoe het bestuur tot het maken van die keuze is kunnen komen. Met andere woorden, om het redelijkheidsbeginsel geschonden te kunnen noemen, moet men voor een beslissing staan waarvan men ook na lectuur ervan ternauwernood kan geloven dat ze werkelijk genomen is.

2.6. Verzoekende partij verwijst naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet en meent dat dit miskend werd. De Raad wijst er evenwel op dat dit artikel betrekking heeft op een verwijderingsmaatregel terwijl

in casu een inreisverbod aan de orde is. Verzoekende partij kan dan ook niet op dienstige wijze verwijzen naar artikel 74/13 van de vreemdelingenwet.

2.7. Verzoekende partij betoogt voorts dat geen rekening werd gehouden met haar privéleven, nu zij al twaalf jaar in België verblijft en zij aldus een privéleven heeft opgebouwd.

2.8. Er dient evenwel op gewezen te worden dat een louter langdurig – en bovendien volstrekt illegaal – verblijf in België niet ipso facto het bestaan van een beschermenswaardig privéleven bewijst. Het privéleven bestaat immers uit de optelsom van alle banden die de vreemdeling met de Belgische samenleving is aangegaan. Zoals blijkt werden ten aanzien van verzoekende partij verschillende processen-verbaal opgesteld voor strafrechtelijke feiten waaruit alleszins al blijkt dat zij de Belgische reglementering terzake niet respecteert. Verzoekende partij kan ook bezwaarlijk stellen in België economische belangen te hebben nu zij gelet op haar illegaal verblijf niet vermag te werken. Verder blijkt ook niet dat de sociale contacten die zij tijdens haar illegaal verblijf in België heeft opgebouwd een dermate intensiteit vertonen dat zij onder een beschermenswaardig privéleven vallen. Zij toont met haar betoog niet aan dat de eventuele sociale contacten die zij tijdens haar illegaal verblijf van twaalf jaar heeft opgebouwd een zodanige intensiteit hebben dat een verbreking van dit sociaal leven als een schending van artikel 8 van het EVRM zou moeten beschouwd worden. Verder ziet de Raad ook niet in waarom dit sociale leven niet via moderne communicatiemiddelen kan worden verdergezet in het land van herkomst. De Raad verwijst volledigheidshalve nog naar de bespreking van het tweede middel.

Gelet op voorgaande vaststellingen maakt de verzoekende partij geenszins aannemelijk dat het eventueel voortvloeiende privéleven uit illegaal verblijf een element was dat mee in overweging had moeten genomen worden bij het beslissingsproces inzake het inreisverbod.

2.9. Verzoekende partij betoogt voorts dat zij het slachtoffer was van economische uitbuiting en dat zij op basis van het opgestelde proces-verbaal naar aanleiding van deze feiten een procedure als slachtoffer van mensenhandel kan opstarten. Ook hiermee werd geen rekening gehouden.

2.10. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat ten aanzien van verzoekende partij op 18 oktober 2018 een administratief rapport wegens illegaal verblijf werd opgesteld door FEDPOL waaruit blijkt dat zij op de firma Katoennatie werd aangetroffen waar zij tewerkgesteld was onder een andere naam. In het gesloten centrum nadien verklaarde verzoekende partij dat zij bijgedragen heeft aan de Belgische economie sinds 2016 tot oktober 2018 door gebruik te maken van iemand anders zijn documenten. Zij betaalde deze andere persoon 2/3 van haar loon en 1/3 was voor haarzelf. Deze persoon had haar beloofd legale verblijfsdocumenten te bezorgen. Verder blijkt uit het administratief dossier dat de raadsman van verzoekende partij op 6 november 2018 – dit is na het treffen van de bestreden beslissing - een vervolproces-verbaal van 29 oktober 2018 heeft overgemaakt aan de verwerende partij, opgesteld inzake feiten van economische uitbuiting waarbij verzoekende partij in de hoedanigheid van slachtoffer werd verhoord. De raadsman vraagt verzoekende partij vrij te stellen zodat zij de procedure kan opstarten inzake slachtoffer mensenhandel.

2.11. De Raad stelt vooreerst vast dat het vervolproces-verbaal en de brief van de raadsman inzake mogelijke mensenhandel dateren van na de bestreden beslissing zodat niet kan ingezien worden op welke wijze de verwerende partij hiermee rekening had kunnen houden.

Verder moet benadrukt worden dat de politie- of inspectiediensten zelf de verwerende partij niet op de hoogte hebben gebracht dat zij over aanwijzingen zouden beschikken dat verzoekende partij het slachtoffer is geworden van mensenhandel, dit conform artikel 61/2, §1 van de vreemdelingenwet. Er blijkt ook niet dat verzoekende partij zelf klacht heeft neergelegd wegens mensenhandel. De Raad ziet dan ook niet in hoe het loutere gegeven dat verzoekende partij verhoord werd als potentieel slachtoffer van mensenhandel van invloed had kunnen zijn op de besluitvorming inzake het bestreden inreisverbod, nu dit alles geen afbreuk doet aan het feit zij illegaal op het grondgebied verbleef en verder dat ten aanzien van verzoekende partij in het verleden verschillende processen-verbaal werden opgemaakt omwille van internetfraude. Aangezien verzoekende partij verder geen gewag kan maken van een gezinsleven in België of enige medische problematiek, is het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat, gelet op de omstandigheden die haar zaak kenmerken, haar een inreisverbod van drie jaar wordt gegeven.

Het inreisverbod verhindert de verzoekende partij evenmin om, bij wege van haar advocaat, alsnog de procedures die zij noodzakelijk acht op te starten.

2.12. Verzoekende partij betoogt voorts dat de processen-verbaal waarnaar wordt verwezen in de bestreden beslissing, zich niet bevinden in het administratief dossier en de loutere verwijzing hiernaar zonder verder onderzoek niet afdoende is.

2.13. Verzoekende partij gaat er evenwel aan voorbij dat in het administratief dossier zich een administratief rapport van FEDPOL van 18 oktober 2018 bevindt waarin vermeld wordt dat verzoekende partij geseind staat in twee andere dossiers. Uit het "Portal NLC"-document overgemaakt door de politieambtenaar die voormeld rapport opstelde, blijkt inderdaad dat verzoekende partij door de gerechtelijke dienst arrondissement Antwerpen geseind staat voor feiten van informatica-bedrog. Er wordt daarbij verwezen naar de verschillende processen-verbaal die op naam van verzoekende partij werden opgesteld, zijnde deze zoals opgenomen in de bestreden beslissing:

PV: AN.10.F1.10132915 - informatica/bedrog - gerechtelijke dienst (arrondissement Antwerpen)

PV: AN.10.F1.10132915 - criminele organisatie - gerechtelijke dienst (arrondissement Antwerpen)

PV: ME.20.L5.00582714 - oplichting zonder internet - PZ Lier

PV: ME.20.L5.00582714 - oplichting met internet - PZ Lier

PV: ME.20.L5.00582714 - informatica / bedrog - PZ Lier

PV: AN.10.F1.01520214 - criminele organisatie - gerechtelijke dienst (arrondissement Antwerpen).

Het gegeven dat de processen-verbaal zelf niet zijn opgenomen in het administratief dossier kadert in het geheim van het gerechtelijk onderzoek en doet geen afbreuk aan de waarachtigheid van de weergave van de feiten in het vermelde document (cfr. RvS 5 oktober 2017, nr. 12 574 (c)).

Verzoekende partij kan bezwaarlijk stellen dat uit voormeld document niet zou blijken voor welke feiten zij geverbaliseerd werd. Evenmin kan zij overtuigen met de stelling dat haar naam slechts terloops werd vermeld en zij niks te maken heeft met enige strafbare feiten.

Verder, waar zij nog betoogt dat zij voor deze feiten nooit veroordeeld werd, wijst de Raad erop dat de verwerende partij, ook al is de verzoekende partij nog niet veroordeeld, vermag op grond van een eigen onderzoek een standpunt in te nemen met betrekking tot feiten die nog niet tot een strafrechtelijke veroordeling hebben geleid en op basis van deze feiten een beslissing te nemen inzake de verblijfsrechtelijke situatie van een vreemdeling. Verzoekende partij maakt voorts met haar betoog ook in het geheel niet aannemelijk dat de in de processen-verbaal opgenomen feiten verkeerd zijn.

De Raad wijst er daarnaast op dat het opleggen van het bestreden inreisverbod zelf niet is gesteund op de vaststelling dat verzoekende partij door haar gedrag geacht kan worden de openbare orde te kunnen schaden, maar wel op de vaststelling dat er voor het vrijwillig vertrek geen termijn is toegestaan en dat zij een vroegere beslissing tot verwijdering niet heeft uitgevoerd. Conform artikel 74/11, §1, tweede lid, 1° en 2° van de vreemdelingenwet dient de verwerende partij in dat geval een inreisverbod te treffen. Evenmin blijkt dat de verwerende partij toepassing heeft gemaakt van artikel 74/11, §1, laatste lid van de vreemdelingenwet die haar de mogelijkheid geeft om de termijn van het inreisverbod meer dan vijf jaar te doen bedragen wanneer zij oordeelt dat verzoekende partij een "ernstige bedreiging vormt voor de openbare orde of de nationale veiligheid". De verwerende partij heeft enkel de feiten van internetfraude mee in overweging genomen bij het bepalen van de duur van drie jaar van het inreisverbod waarbij zij, naast voornoemd element, ook overwoog dat verzoekende partij illegaal op het grondgebied verblijft en dat er geen argumenten werden aangevoerd die doen blijken van een gezinsleven in België of enige medische problematiek.

De Raad acht het voorts geenszins kennelijk onredelijk dat de verwerende partij het element inzake de internetfraude mee in overweging neemt bij het bepalen van de duur van het inreisverbod en uit dit element afleidt dat deze feiten een strafbaar karakter hebben, hetgeen, naast de overige vaststellingen inzake de specifieke situatie van verzoekende partij, een inreisverbod voor de duur van drie jaar verantwoordt. De verzoekende partij toont met haar betoog overigens niet aan dat het onwettig, onzorgvuldig of kennelijk onredelijk zou zijn waar de verwerende partij, op het ogenblik dat zij een afweging maakt om te bepalen welke termijn er bij het opleggen van een inreisverbod kan worden gehanteerd, rekening houdt met het feit dat zij tijdens haar illegale aanwezigheid in het Rijk in het verleden de openbare orde heeft geschonden.

2.14. Waar verzoekende partij nogmaals wijst op het feit dat zij al twaalf jaar in België is, gaat zij eraan voorbij dat dit steeds een illegaal verblijf is geweest, gedurende dewelke zij dan ook nog feiten van openbare orde heeft gepleegd. Verder staat ook geenszins vast dat zij effectief slachtoffer is van mensenhandel of in dergelijke procedure zit. Zoals reeds hoger gesteld staat het verzoekende partij vrij de procedures op te starten die zij noodzakelijk acht en blijkt niet dat de bestreden beslissing haar daarin verhindert.

2.15. Het eerste middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.16. In een tweede middel betoogt de verzoekende partij als volgt:

“2.2. Tweede middel : schending van artikel 8 van het Europees Verdrag inzake de rechten van de mens

1.

Dat verzoeker reeds sedert 2006 in België verblijft en bijgevolg reeds 12 jaar, waardoor hij zijn leven alhier opnieuw heeft opgebouwd en hij al zijn socio-economische belangen in België heeft.

Het feit dat verzoeker geen zogenaamd gezinsleven in België zou hebben (meer bepaald werd geïnformeerd of verzoeker een partner heeft) en geen Belgische kinderen, doet niets af van het feit dat verzoeker een privéleven in België heeft opgebouwd, waarvan de bescherming eveneens onder artikel 8 EVRM valt.

Immers, het EHRM heeft uitdrukkelijk gesteld dat het geheel van sociale banden tussen gevestigde immigranten en de gemeenschap waarin zij leven integraal deel uitmaken van het begrip privéleven in de zin van artikel 8 EVRM. Onafhankelijk van het bestaan van een familieleven of niet, beschouwt het Hof dat ik het kader van de verwijdering van gevestigde vreemdeling een analyse zich opdringt in de zin van een inmenging in zijn recht op privéleven (EHRM, 18 oktober 2006, Uner/Nederland, nr. 46410/99, §59).

Volgens het EHRM moet er een onderscheid gemaakt worden tussen goed integreerde migranten en andere migranten door meer gewicht toe te kennen aan de persoonlijke en sociale integratie van de vreemdeling, wanneer wordt nagegaan of een uitwijzing al dan niet proportioneel is 7.

Verzoeker verwijst in die zin naar de zaak Maslov t. Oostentijk, waarbij het EHRM stelde dat de betrokkene ‘has his principal social, cultural and family ties in Austria’ 8 en waardoor de uitwijzing als disproportioneel werd beschouwd.

Artikel 8 EVRM beschermt immers niet enkel het familie- en gezinsleven, maar ook het privéleven :

“article 8 protects the right to establish and develop relationships with other human beings and the outside world and can sometimes embrace aspects of an individual’s social identity.” 9

Aangezien verzoeker sedert 2006 in België verblijft en lange tijd gewerkt heeft, hoeft het geen betoog dat hij sociaal en cultureel geïntegreerd is in België.

Bijgevolg dringt een onderzoek naar een mogelijke schending van artikel 8 EVRM zich op.

2.

Dat conform artikel 8 EVRM eenieder recht heeft op eerbiediging van zijn privé leven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden, of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.

Het recht op een gezins- en privéleven, dat geput kan worden uit artikel 8 van het EVRM sluit niet uit dat de overheid, gelet op het tweede lid van artikel 8 van het EVRM, zich in het gezins- en privéleven mengt op voorwaarde dat dit gebeurt via een maatregel die voorzien is bij de wet, dat de inmenging noodzakelijk is in een democratische samenleving en dat een legitiem doel wordt nagestreefd.

Dat volgens artikel 8 EVRM de bestreden maatregel noodzakelijk is op voorwaarde dat deze pertinent en proportioneel is.

3.

Dat wanneer een risico van schending van het respect voor het privé- en familieleven wordt aangevoerd, in de eerste

plaats moet nagekeken worden of er een privé- of familieleven bestaat in de zin van het Europees Verdrag voor de Rechten van de mens, vooraleer te onderzoeken of hierop een inbreuk werd gepleegd door de bestreden beslissing.

Dat artikel 8 EVRM noch begrip ‘familie- en gezinsleven’, noch het begrip privéleven definieert. Beide begrippen zijn autonome begrippen die onafhankelijk van het nationale recht dienen te worden geïnterpreteerd.

Dat overeenkomstig de rechtspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens het begrip privéleven een brede term is en het mogelijk is, noch noodzakelijk om er een exhaustieve definitie van te geven (EHRM 16 december 1992, Niemietz/Duitsland, §29). De beoordeling of er sprake kan zijn van een familie- en gezinsleven of van een privéleven of van beiden, is dan ook een feitenkwestie.

Aangezien verzoeker al meer dan 12 jaar in België verblijft, zijn leven alhier opnieuw heeft opgebouwd en hij zij al zijn socio-economische belangen in België heeft, is het duidelijk dat verzoeker alhier een privéleven heeft.

4.

Dat de volgende vraag die zich stelt is of er sprake is van een inmenging in het privé- en/of familieleven. In casu dient een eventuele schending van artikel 8 EVRM beoordeeld te worden aan de hand van het feit of er voor de overheid een positieve verplichting bestaat om het recht op het privé- en/of familie- en gezinsleven te handhaven en te ontwikkelen.

Dit geschiedt aan de hand van een 'fair balance'-toets. Als na deze toets uit de belangenafweging blijkt dat er een positieve verplichting voor de staat is, dan is er schending van artikel 8 EVRM (EHRM 17 oktober 1986 Rees/The United Kingdom, §37).

Uit de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens volgt dat bij de belangenafweging in het kader van het door artikel 8 van het EVRM beschermde recht op eerbiediging van het privé- en gezinsleven een "fair balance" (billijke afweging) moet worden gevonden tussen het belang van de vreemdeling en diens familie enerzijds en het algemeen belang van de Belgische samenleving bij het voeren van een migratiebeleid en het handhaven van de openbare orde anderzijds. Hoewel artikel 8 van het EVRM geen uitdrukkelijke procedurele waarborgen bevat, stelt het EHRM dat de besluitvormingsprocedure die leidt tot maatregelen die een inmenging uitmaken op het privé- en gezinsleven, billijk moet verlopen en op passende wijze rekening moet houden met de belangen die door artikel 8 van het EVRM worden gevrijwaard. Dit geldt zowel voor situaties van een weigering van voortgezet verblijf (EHRM 11 juli 2000, nr. 29192/95, Ciliz v. Nederland, par. 66) als voor situaties van een eerste toelating tot verblijf (EHRM 10 juli 2014, nr. 52701/09, Mungenzi v. Frankrijk, par. 46; EHRM 10 juli 2014, nr. 2260/10, Tanda-Muzinga v. Frankrijk, par. 68).

Dat uit de betreden beslissing geenszins blijkt dat alle feiten en omstandigheden door verweerder in overweging werden genomen, zodat er na een belangenafweging sprake is van een schending van artikel 8 EVRM door de bestreden beslissing.

De bestreden beslissing is dan ook disproportioneel en het beoogde doel is geenszins evenredig met de nadelen welke de beslissing voor verzoekster en haar Belgische partner teweegbrengt.

Bovendien houdt de bestreden beslissing geen enkele proportionaliteitstoets in het licht van artikel 8 EVRM in en laat de motivering van de bestreden beslissing nergens toe vast te stellen of aan de proportionaliteitstoets werd voldaan, zodat er in casu sprake is van een schending van artikel 8 EVRM.

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM.

5.

Tenslotte werd door de bestreden beslissing niet aangetoond dat de noodzaak van de inmenging in het gezinsleven gerechtvaardigd wordt door een dwingende maatschappelijke behoefte en proportioneel is met het nagestreefde doel.

Staten beschikken immers over een zekere beoordelingsmarge wat betreft de noodzaak van de inmenging (EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, nr. 27945/10, Sarközi en Mahran v. Oostenrijk, par. 62; EHRM 19 februari 1998, nr. 26102/95, Dalia v. Frankrijk, par. 52).

Vanuit dit laatste standpunt is het de taak van het bestuur om te bewijzen dat het de bekommernis had om een juist evenwicht te bereiken tussen het beoogde doel en de ernst van de inbreuk op het recht op respect voor het gezinsleven (EHRM 19 februari 1998, Dalia/Frankrijk, § 52; EHRM 9 oktober 2003, Slivenko/Letland (GK), § 113; EHRM 18 oktober 2006, Üner/Nederland (GK), § 54; EHRM 2 april 2015, Sarközi en Mahran/Oostenrijk, § 62).

Een belangenafweging veronderstelt dat alle relevante elementen, en dus ook deze die betrekking hebben op het gezinsleven van verzoeker, in de weegschaal worden gelegd. Het is pas op het ogenblik dat een beslissing voortvloeit uit de weging van alle factoren dat zal kunnen worden uitgemaakt of zij al dan niet kennelijk onredelijk is (RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

De bestreden beslissing, noch het administratief dossier geeft er geen blijk van dat op het ogenblik van het nemen van de bestreden beslissing rekening werd gehouden met het privéleven van verzoeker. Aldus blijkt niet dat de verwerende partij bij het nemen van de bestreden beslissing is overgegaan tot de belangenafweging, in casu de proportionaliteitstoets, die zij behoorde te doen in het licht van artikel 8 van het EVRM, een belangenafweging waartoe de Raad niet zelf kan overgaan zonder zich in de plaats van het bestuur te stellen (cf. RvS 26 juni 2014, nr. 227.900; RvV, 29 april 2016, nr. 166.924).

Dat de bestreden beslissing dan ook een schending inhoudt van artikel 8 EVRM en bijgevolg dient vernietigd te worden.

Aangezien de bestreden beslissing het resultaat is van een kennelijk onredelijk handelen, waarbij het voordeel dat verweerder uit de bestreden beslissing put, buiten elke redelijke staat tot het nadeel dat verzoeker erdoor ondergaat, is deze onrechtmatig en houdt deze een schending in van artikel 8 EVRM."

2.17. Verzoekende partij betoogt in essentie dat de bestreden beslissing haar recht op privéleven schendt.

2.18. Voor zover de verzoekende partij meent met haar betoog dat artikel 8 EVRM een uitdrukkelijke motiveringsplicht inhoudt, kan zij niet worden gevolgd (RvS nr. 239 974 van 28 november 2017).

De Raad wijst er verder op dat verzoekende partij slechts verwijst naar haar langdurig illegaal verblijf in België om te stellen dat zij een beschermenswaardig privéleven heeft in België. Evenwel legt zij geen enkel concreet stavingstuk voor van de intensiteit van de banden die zij zou hebben met België. Zij verklaarde zelf bij haar interceptie door de politie op 18 oktober 2018 dat zij geen vaste verblijfplaats heeft in België en dat zij her en der logeert bij vrienden. Uit deze verklaringen kan geenszins blijken dat zij verregaande sociale bindingen heeft. Wat betreft haar economische bindingen dient gesteld dat zij zich onder een valse identiteit toegang heeft verschaft tot de arbeidsmarkt en aldus op illegale wijze werkte. Voor zover zij zich op deze tewerkstelling zou kunnen buigen nu niet vaststaat dat het wel degelijk gaat om economische uitbuiting, dient alleszins gesteld dat verzoekende partij wist dat haar verblijf illegaal was. In casu is er aldus sprake van een situatie van eerste toelating. Er kan derhalve niet worden gesteld dat deze beslissing een inmenging vormt in verzoekers privéleven. Er dient hierbij te worden aangegeven dat het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: het EHRM) reeds meermaals heeft aangegeven dat wanneer een vreemdeling in een dergelijke situatie een staat confronteert met een privé- en gezinsleven als een voldongen feit ("*fait accompli*") er op deze staat geen uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende positieve verplichting rust om deze vreemdeling toe te laten zich te vestigen. Het EHRM oordeelt dat in regel, vreemdelingen in deze situatie, niet vermogen te verwachten dat hen enig verblijfsrecht zal worden toegestaan (EHRM 3 oktober 2014, nr. 12.738/10, Jeunesse/ Nederland).

Voorliggende zaak kan niet worden vergeleken met zaken waarbij een einde wordt gesteld aan het recht op verblijf van vreemdelingen die door het EHRM worden beschouwd als "*gevestigde vreemdelingen*", met andere woorden vreemdelingen die formeel tot een verblijf werden toegelaten (EHRM 30 juni 2015, nr.39.350/13, A.S./ Zwitserland).

In zaken, zoals in de voorliggende, waarbij niet enkel de bescherming van een gezins-/privéleven aan de orde is, doch waar het tevens handelt over een immigratiekwestie, dienen andere gegevens in aanmerking te worden genomen. Het EHRM gaf al aan dat in zaken die ook immigratiekwesties betreffen de mate waarin een gezins-/privéleven zou worden aangetast, de banden in de verdragsstaat, de vraag of er onoverbrugbare obstakels bestaan om een gezins-/privéleven verder te zetten in het land van oorsprong van de vreemdeling en of er redenen bestaan die verband houden met de immigratiecontrole (zoals het feit dat voorheen al inbreuken werden gepleegd tegen de verblijfswetgeving) of overwegingen inzake de bescherming van de openbare orde in rekening kunnen worden gebracht.

Ook belangrijk bij de te maken afweging is het antwoord op de vraag of een gezins-/privéleven tot stand werd gebracht op het ogenblik dat de betrokken personen reeds wisten dat de verblijfsstatus dusdanig was dat het van meet af aan duidelijk was dat de mogelijkheid tot voortzetting van een gezins-/privéleven in een bepaalde staat precair was. Dat verzoekende partij hiervan op de hoogte was kan niet ernstig betwist worden. Volgens de vaste rechtspraak van het EHRM zal, indien dit het geval is, slechts in zeer uitzonderlijke gevallen kunnen worden besloten dat de verwijdering van een vreemdeling aanleiding geeft tot een schending van artikel 8 van het EVRM.

De Raad stelt vast dat verzoekende partij niet aantoont dat in casu sprake is van een uitzonderlijke situatie die aanleiding kan geven tot een schending van artikel 8 EVRM.

Verder blijkt niet dat zij haar privéleven niet elders kan verderzetten of uitbouwen. Verzoekende partij beperkt zich slechts tot de stelling dat zij in België een privéleven heeft, doch de Raad ziet niet in waarom dit gegeven, voor zover dit al aangenomen kan worden nu verzoekende partij dit niet concretiseert, zij bovendien in het verleden feiten van openbare orde heeft gepleegd wat als een tegenindicatie voor integratie kan beschouwd worden en de normale binding die ontstaat met België enkel door het langdurige verblijf hier te lande op zich niet voldoende is om een schending van het privéleven aan te nemen, verhindert dat zij haar privéleven verder zet in het herkomstland.

Bovendien oordeelde het Europees Hof voor de Rechten van de Mens in het arrest Nyanzi t. het Verenigd Koninkrijk, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij geen gevestigde vreemdeling

was en dat zij nooit een definitieve toelating had gekregen om in de betrokken lidstaat te verblijven, dat eender welk privéleven dat de verzoekende partij had opgebouwd tijdens haar verblijf in het Verenigd Koninkrijk, bij het afwegen van het legitieme publieke belang in een effectieve immigratiecontrole, niet tot gevolg zou hebben dat de uitwijzing een disproportionele inmenging in haar privéleven uitmaakte. Een schending van artikel 8 van het EVRM wordt ook in dit verband niet aannemelijk gemaakt.

De verzoekende partij maakt bijgevolg niet aannemelijk dat er heden in hoofde van de Belgische staat een positieve verplichting bestaat. Een disproportionaliteit tussen de belangen van de verzoekende partij enerzijds, die in se erin bestaan om haar privéleven verder te zetten in België hoewel zij niet voldoet aan de verblijfsvoorwaarden gesteld in de vreemdelingenwet en de belangen van de Belgische staat in het kader van het doen naleven van de verblijfsreglementering anderzijds, blijkt niet uit de bestreden beslissing.

Een schending van artikel 8 EVRM blijkt niet.

2.19. Het tweede middel is niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drie mei tweeduizend negentien door:

mevr. S. DE MUYLDER,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. DE MUYLDER